

[Svend Nielsen.]

dige sociale Foranstaltninger ogsaa her. Børnene og de diegivende Mødre maa der skaffes Tag over Hovedet, enten ved Fremskaffelse af transportable Barakker eller ved Beboelsesvogne, der kan opvarmes. Arbejds-skure og Nødtørftshuse maa ligeledes opføres i det Omfang, det er nødvendigt. Det er mig revnende ligegyldigt, hvem der skal finansiere dette, blot det gennemføres. Kan Spørgsmaalet ikke løses gennem Forhandlinger mellem Parterne, saaledes at Bjerne afholder Udgifterne, maa Lovgivningsmagten træde til.

Da jeg gaar ud fra, at en eventuel Lovgivning af denne Art kommer til at sortere under Arbejds- og Socialministeriet, vil jeg spørge Arbejds- og Socialministeren, om han er villig til at lade de Forhold, jeg her har omtalt, nærmere undersøge med Hensigt paa at faa dem udbedret.

Inden jeg slutter, vil jeg spørge Handelsministeren, om han er i Stand til at gøre nærmere Rede for de Foranstaltninger, der er truffet for at sikre Roearbejderne nødvendige Forsyninger af Cykeldæk, Gummistøvler og Termoflasker. Allerede tidligt paa Sæsonen gjorde Arbejderne opmærksom paa den fortvivlede Situation, de befandt sig i. Mange af dem manglede fuldstændig Cykeldæk og havde maaske en halv Snes Kilometer til Arbejdspladsen. Egnen Fodtøj til Brug i Roemarkerne har det kun været muligt i meget begrænset Omfang at faa fat i. Gennem de faglige Organisationer i Sukkerdistrikterne gjorde man Handelsministeren opmærksom paa disse Tilstande. Ved en tidligere Lejlighed har Handelsministeren givet Udtryk for, at der var truffet visse Foranstaltninger for at komme disse Arbejdere til Undsætning. Jeg vil gerne, at Handelsministeren gør Rede for, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade disse Foranstaltninger er truffet.

Aage Fogh: Ved Finanslovbehandlingen i Fjor omtalte jeg et for min Valgkreds meget betydende Spørgsmaal, nemlig Forbindelsen Langeland—Taasinge—Fyn. Siden da har den højtærede Minister for offentlige Arbejder personlig besigtiget Forholdene derovre, og jeg benytter Lejligheden til at takke Ministeren for den udviste Interesse.

Denne Sag har været under Ventilation i mange, mange Aar; den var allerede før Krigen, i 1939—40, langt fremme, og der var mellem alle Parter 100 pCt. Enighed om Ordningen af Problemet.

Under Krigen og Besættelsen var man klar over, at Sagen maatte stilles i Bero, men

de strenge Vintre, der standsede Sejladsen og afspærrede Langeland fra Omverdenen for lange Tider, i det ene Aar i flere Maanedes, understregede yderligere Nødvendigheden af, at dette Spørgsmaal løses. Det er derfor et levende Ønske hos alle Beboere paa de to Øer, og ganske særlig et Ønske hos Erhvervslivets Ledere, at vi nu saa snart som muligt maa se Bro- og Dæmningssagen optaget til endelig Afgørelse. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at man snarest lader Forarbejderne udføre, eller rettere fuldføre, saa at det egentlige Arbejde paa Forbindelseslinien kan tage sin Begyndelse, saa snart Arbejds- og Materiale-situationen tillader det.

Vi staar her over for et Projekt, der gennemført i sin Helhed vil være af ganske overordentlig Betydning for hele Erhvervslivet paa de frodige Øer. Ikke mindst gælder det for Landbruget, der kunde have betydeligt bedre Betingelser, hvis man var sikker paa en fast Forbindelse over Langeland og Taasinge. Jeg haaber derfor paa, at den højtærede Minister vil føre Arbejdet videre, saa snart det er muligt.

Til den højtærede Justitsminister har jeg et Par enkelte Spørgsmaal. Det gælder først de betydelige Styrker, der anvendes ved Kystbevogtningen paa de sydlige Øer. Folk, der endnu lever paa Langeland, kan huske en Periode, da en enkelt Politibetjent ved Hjælp af en Russerhest var i Stand til at holde Ro og Orden paa hele Øen. Nu er Politistyrken udvidet væsentligt. Jeg har ikke det nøjagtige Antal, men jeg vil tænke, det er paa en halv Snes Mand, og derudover ligger der i Øjeblikket en Kystbevogtning paa 40—50 Mand. Det er muligt, at det er nødvendigt at have denne Bevogtningsstyrke dernede, men jeg vil dog alligevel gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke kunde undersøges, om nogle af dem kunde undværes, for i en Periode, da Landet hungrer efter Arbejds-kraft, betyder det ikke saa ganske lidt, hvis der i andre Kystdistrikter ligesom her er bundet et saa stort Tal af unge Mennesker, der netop er i den mest arbejdsdygtige Alder. Hvis der kunde frigives en Del af dem, saa de kunde gaa ind i det produktive Erhvervsliv, vilde det have stor Betydning.

I samme Forbindelse vil jeg gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister om dem, der er dømt efter Lovene af 1945. Jeg har i Anledning af Henvendelser fra en betydelig Række af de Paarørende til de dømte haft Lejlighed til at læse de Domsudskrifter, der foreligger. Jeg skal ikke referere dem her, men det er i hvert Fald mit